

Sygn. akt *I ACa 1124/18*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca – Sędzia Mariola Głowacka

Sędziowie: Mikołaj Tomaszewski /spr./

Elżbieta Fijałkowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2019 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **O. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa (...) W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 lipca 2018 r. sygn. akt I C 1312/17

1. prostuje oczywistą omyłkę w oznaczeniu strony powodowej w ten sposób, że w miejsce słów (...) wpisać (...);
2. oddala apelację.

Mikołaj Tomaszewski Mariola Głowacka Elżbieta Fijałkowska

--	--	--

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu powód A. G. (1) (który w toku procesu zmienił imię i nazwisko na O. P. k. 302-304) domagał się od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora (...) W. zasądzenia na swoją rzecz kwoty 20 000 zł i opublikowania w dzienniku „(...)” w wydaniu piątkowym przeprosin o następującej treści „Ja, (...) W. przepraszam pana A. G. (1) za sporządzenie paszkwila obrażającego jego rodzinę jako opinię do SO w(...) do wniosku o przerwę w odbywaniu kary. Gdzie bezpodstawnie nazwałem ojca powoda „zdegenerowanym osobnikiem” brata powoda pomówiłem o kradzieże z mieszkań i że sam powód wychowywał się w złych warunkach ma wsi. Powyższe informacje jako niezwyfikowane i nieprawdziwe nie zostały przeze mnie użyte właściwie i złośliwie, co i tak do wniosku o przerwę w odbywaniu kary były bez znaczenia”. Pismem z dnia 15 listopada 2017 roku Prokuratoria (...) poinformowała, że na podstawie art. 8 ust 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 roku o Prokuraturii

(...)przekazała Dyrektorowi (...) W. niniejszą sprawę. W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa, zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2018r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo oraz nie obciążył powoda kosztami procesu. W motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał, że powód A. G. (1) urodził się w (...) roku, przebywa w warunkach osadzenia od 2000 roku. Został skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności. W okresie od(...) roku powód był poddany badaniu psychologiczno - penitencjarnemu prowadzonemu przez psychologa K. D. (1). Z wywiadu z badanym A. G. (1) wynikało, że „wychowywał się on w niepełnej, prostej - wręcz prymitywnej, rodzinie, w środowisku wiejskim, jego rodzice rozeszli się, kiedy miał(...) lata. Po tym czasie kontakt z ojcem miał jeden raz, w wieku ok. (...) lat - towarzyszył on wówczas matce, która chciała wygzekwować jakieś pieniądze. Badany powód określił wówczas ojca jako „zdegenerowanego alkoholika”. W badaniu powód wyrażał się także niepocholebnie o matce, wyjaśnił, że w chwili narodzin jego matka miała (...) lat i dzieliła ich przepaść pokoleniowa, a całe dzieciństwo przebiegało pod znakiem gorliwego, dewocyjnego wręcz katolicyzmu matki. W domu panował reżim oparty na religii, a powód nie mógł tego znieść. Twierdził, że matka wychowywała go jak dziewczynkę, zależało jej, żeby był ładnie ubrany, sprzątał, gotował i chodził do kościoła. Nie tolerowała żadnych kolegów, ich odwiedzin w domu, kontrolowała go i ograniczała. Stosowała kary cielesne nawet za niewielkie przewinienia, z perspektywy czasu ocenił, że matka była chora psychicznie, miała manię prześladowczą, twierdził, że to z powodu problemów ze zdrowiem psychicznym miała I grupę inwalidzką. Czuł się niepewnie wśród rówieśników, miał problemy z wchodzeniem w relacje rówieśnicze, był wyśmiewany, przezywany „ciotą” i „babą”, W wieku adolescencji autorytetem stał się dla niego starszy o (...)lat przyrodni brat z poprzedniego związku matki. Brat sprawiał ogromne problemy wychowawcze, bił matkę, nadużywał alkoholu, później, kiedy się ożenił pobił śmiertelnie żonę, za co trafił do więzienia, mimo to powód mówił podczas badania o bracie z szacunkiem, opisywał go jako inteligentnego człowieka, którego „zniszczył alkohol”. Za namową brata i wspólnie z nim powód dokonywał pierwszych przestępstw, a matka była wobec tego faktu całkowicie bezradna. Powód w (...) klasie zaczął wagarować, wspólnie z bratem dokonywał licznych kradzieży, włamań do samochodów i prywatnych mieszkań. W marcu (...) roku powód trafił do Aresztu Śledczego w B. jako podejrzany o dokonanie kilkunastu przestępstw, z których najpoważniejsze to zabójstwo adoptowanej siostry matki konkubiny oraz usiłowanie zabójstwa matki konkubiny, za co został skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności. Powód był bezkrytyczny wobec siebie, uważał, że stała mu się krzywda, a wyrok jest kpina”.

U powoda zdiagnozowano (...) typu (...), W dniu (...) roku powód złożył wniosek o udzielenie przerwy w odbywaniu kary wskutek odmowy leczenia (...) W związku z wnioskiem powoda Zastępca (...) W. ppłk R. C. podpisał pismo przygotowane przez wychowczynię M. W. stanowiące opinię o skazanym, w którym wskazano, że z analizy teczek osobopoznawczej wynika, że powód jest kawalerem, posiada syna ze związku nieformalnego, wychowywał się w niepełnej, prostej - prymitywnej wręcz - rodzinie w środowisku wiejskim. Rodzice rozeszli się, gdy miał (...) lata. Po tym czasie kontakt z ojcem miał 1 raz. Powód określił ojca jako zdegenerowanego alkoholika, a o matce wyrażał się niepocholebnie. Naukę rozpoczął o czasie, od początku uczył się słabo, powtarzał (...) klasę, a w (...) zaczął wagarować. Wspólnie z bratem dokonał licznych kradzieży i włamań do samochodów i mieszkań prywatnych. W opinii tej wskazano ponadto, że A. G. (1) rozpoczął odbywanie kary wolności w dniu(...) roku, a do ZK we W. został przetransportowany w dniu (...)roku w celu rozpoczęcia nauki w (...) w Centrum (...). Skazany karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, zadania z tego wynikające realizuje w miarę swoich możliwości. Zachowanie opiniowanego w warunkach izolacji penitencjarnej należy określić jako niewłaściwe. Dotychczas 6 razy nagradzany regulaminowo i 12 razy karany dyscyplinarnie. Powód w stosunku do położonych przyjmuje regulaminowe postawy, jednak jest jednostką wysoce roszczeniową. Zdarzały mu się agresywne zachowania w stosunku do funkcjonariuszy podczas pobytu w innej jednostce. Zgodnie z notatką z rozmowy psychologicznej z dnia(...)roku opiniowany jest skłonny do zachowań wygórowanych, szybko ulega wzburzeniu. Na wszelkie odmowne decyzje załatwienia jego próśb reaguje postawą roszczeniową, pisze skargi, zakłada w sprawy w sądach cywilnych lub podejmuje protesty głodowe. Jest osobą wrogo nastawioną do wszystkich funkcjonariuszy Służby Więziennej, wysoce zdemoralizowaną, niepodatną na oddziaływania. Z pisania skarg i manipulowania ludźmi czerpie przyjemność. Relacje ze współosadzonymi układa w sposób zgodny. Osadzony nie deklaruje przynależności do nieformalnych

struktur podkultury przestępczej, o porządek w celi mieszkalnej i higienę osobistą dba na wymaganym poziomie. Czas wolny przeznaczają na zajęcia własne w celi mieszkalnej, nie korzysta ze świetlicy oddziału, korzysta natomiast z zasobów punktu bibliotecznego. W tutejszym dziale finansowym nie posiada żadnych zobowiązań. W stosunku do prowadzonego trybu życia i popełnionych przestępstw deklaruje wyuczony krytycyzm, kontakt zewnętrzny w formie korespondencyjnej utrzymuje ze znajomymi w jednostkach penitencjarnych, jak dotąd nie był odwiedzany. Z opinii tej wynikało także, że w trakcie pobytu w izolacji penitencjarnej dokonał jednego pocięcia, sześciu połyków ciała obcego, dziewięć razy odmówił przyjmowania posiłków, odmówił przejścia do innej celi, dwa razy dokonał celowego zażycia nadmiernej ilości środków farmakologicznych, (...) roku został umieszczony w celu zabezpieczającej, uczestniczył w utarczce słownej w dniu (...) roku, gromadził leki zakupione w kremie N., w systemie przepustowym nie uczestniczył. Postanowieniem z dnia (...) roku Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie(...) K. (...) postanowił wniosku o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności nie uwzględnić. Postanowieniem z dnia (...) roku Sąd Apelacyjny w Poznaniu trzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Powód złożył skargę na treść opinii podpisanej przez R. C.. W dniu (...) roku Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w P. wskazał, że skarga w sprawie sporządzonej opinii nie została uwzględniona. Po przeprowadzeniu analizy materiałów wyjaśniających nie stwierdzono uchybień w zakresie pomocy penitencjarnej, bowiem zawarte w treści opinii informacje znajdują odzwierciedlenie w teście osobowej powoda, a wychowawca sporządzając opinię opierał się na informacjach z teczki. W dniu (...) roku powód wniósł pozew do Sądu Okręgowego w Poznaniu, w którym domagał się przeprosin w dzienniku (...) o następującej treści „Ja, (...) W. przepraszam Pana A. G. (1) za to, iż wskutek podważania jego dolegliwości musiał on zrezygnować ze szkoły. Nadto wskutek braku nadzoru nie przestrzegano ustawowego zakazu palenia wyrobów tytoniowych w miejscach publicznych na terenie szkoły co powodowało u pana A. G. poczucie braku zaufania w praworządność oraz prowadziło do złego samopoczucia i również na skutki wdychania dymu tytoniowego. Oraz podlegli funkcjonariusze w dniu (...) roku skradli A. G. jego sprzęt RTV uniemożliwiając mu przygotowanie się do egzaminów szkolnych”.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie. Powód domagał się ostatecznie od pozwanego zasądzenia kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia z tytułu naruszenia jego dóbr osobistych poprzez sporządzenie opinii o powodzie zawierającej nieprawdziwe informacje o nim i jego rodzinie. Ponadto żądał opublikowania przez Dyrektora ZK we W. R. C. przeprosin w „(...) Odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 417 § 1 kc, zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, oparta na art. 417 kc powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki, tj. bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą.

Zwrócić także należy uwagę, iż kolejność badania przez sąd powyższych przesłanek nie może być dowolna. W pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania (zaniechania), z którego, jak twierdzi poszkodowany, wynika szkoda oraz dokonanie oceny jego bezprawności, następnie ustalenie czy wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju i dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego. Wskazać w tym miejscu należy, że rozważając kwestię odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa przewidzianej w art. 417 kc należy brać pod uwagę konstytucyjny model tej odpowiedzialności przewidziany w art. 77 Konstytucji, który łączy obowiązek naprawienia szkody jedynie z działaniem obiektywnie niezgodnym z prawem, eliminując znaczenie czynnika subiektywnego w postaci winy sprawcy szkody. Zgodnie z kolei z art. 361 § 1 kpc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2 art. 361 kpc). Zauważyć także należy, że przez szkodę w rozumieniu art. 417 kc należy rozumieć także szkodę niemajątkową, a więc również krzywdę, o której mowa w art. 448 kc, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że jeżeli źródłem odpowiedzialności jest szkoda pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wykonywaniem władzy publicznej, to jest ona oparta na

przesłance bezprawności. Utrzymanie jako przesłanki tej odpowiedzialności także czynnika subiektywnego w postaci winy naruszałoby konstytucyjnie ukształtowaną zasadę odpowiedzialności państwa za działania w sferze imperium.

Podstawą prawną żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych jest art. 23 kc i 24 § 1 kc w zw. z art. 448 kc. Zgodnie z art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia powód może żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Możliwość taką ustawodawca przewidział w art. 448 kc. Przepis art. 24 kc statuuje domniemanie bezprawności działania naruszającego czyjeś dobro osobiste. Domniemanie bezprawności, które ustanowił ustawodawca w art. 24 kc zwalnia jedynie stronę domagającą się ochrony dobra osobistego od wykazania, że działanie naruszające cudze dobro osobiste było bezprawne. Nie zwalnia natomiast takiej osoby od wykazania, że do naruszenia jej dobra osobistego doszło na skutek działania czy też zaniechania sprawcy. Podkreślić należy, że powód nie sprecyzował z naruszeniem jakiego dobra osobistego wiąże swoje roszczenie. Niezasadny okazał się zarzut powoda dotyczący przedstawiania przez R. C., Dyrektora ZK we W. nieprawdziwych informacji o rodzinie powoda. Opinia o A. G. (1) została wydana w związku z jego wnioskiem o przerwę w odbywaniu kary. Jednym z elementów składowych było przedstawienie krótkiego życiorysu powoda wynikającego z jego teczki osobowej. Okoliczności podnoszone w opinii z 2017 roku podpisanej przez R. C. a sporządzonej przez M. W. nie zostały - wbrew temu, to twierdził powód - wymyślone przez jej autorów, lecz stanowiły sprawozdanie z informacji zawartych już w aktach powoda. W jego teście osobowej znalazła się opinia z 2004 roku sporządzona przez psychologa K. D. (1), w której znalazły się informacje na temat środowiska jego pochodzenia, relacji w rodzinie czy posiadanych wzorców. Nie sposób więc uznać, że w opinii z 2017 roku podane zostały nieprawdziwe, wymyślone informacje, skoro zostały one zaczerpnięte z akt osobowych powoda, w tym z opinii i wywiadu z nim przeprowadzonego. Sąd zatem, wobec braku naruszenia poprzez działania pozwanego jakiegokolwiek dobra osobistego powoda, uznał za niezasadne żądanie zasądzenia zadośćuczynienia i opublikowania przeprosin.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją powód, który powołując się na naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 kpc przez brak rozpoznania istoty sprawy i dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału, art. 217 kpc i 227 kpc poprzez oddalenie wniosków dowodowych, sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez przyjęcie, że zachowanie pozwanego nie było bezprawne, pozwany nie naruszył dóbr osobistych powoda a zachowanie pozwanego nie wpłynęło na sytuację powoda wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego bez przekroczenia granic określonych treścią art. 233§1 kpc dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnie określił ich prawne konsekwencje. Ustalenia te oraz ich prawną ocenę Sąd Apelacyjny podziela, przyjmując je jako własne.

Nie zachodzi zarzucane w środku odwoławczym nierozpoznanie istoty sprawy.

Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi bowiem wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo oceny merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie.

Taka sytuacja w sprawie nie występuje bowiem orzeczenie Sądu Okręgowego odnosi się do zgłoszonego przez powoda żądania a powództwo nie zostało oddalone z uwagi na stwierdzenie przesłanki unicestwiającej roszczenie. Skarżący

zarzuca nierozpoznanie istoty sprawy w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc, co jest nieporozumieniem bowiem przepis ten dotyczy oceny dowodów.

Zarzut naruszenia tego przepisu jest niezasadny.

Przepis ten wyraża jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego tj. zasadę swobodnej oceny dowodów, stanowiąc, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Naruszenie tego przepisu może więc polegać na tym, iż sąd z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów przyjął za wiarygodny określony dowód lub też odmówił wiarygodności konkretnemu dowodowi. Strona, która podnosi taki zarzut musi przy tym wykazać, o jaki konkretnie dowód chodzi i na czym polega przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Apelacja nie odpowiada tym wymaganiom.

Skarżący nie określa bowiem jakich dowodów dotyczy ten zarzut jak również nie wskazuje, z jakich przyczyn dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów winna być uznana za dowolną.

Brak jest także podstaw do przyjęcia z urzędu, by Sąd Okręgowy uchybił zasadom logicznego rozumowania względnie doświadczenia życiowego przy ocenie dowodów, a tylko to jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów.

W ramach naruszenia art. 233 § 1 kpc zarzucił także przyjęcie przez Sąd Okręgowy rzekomego braku naruszenia dóbr osobistych powoda przez pozwanego, rzekomego braku bezprawności działania pozwanego i rzekomego nie podania przez pozwanego nieprawdziwych informacji.

Ten zarzuty także nie odnoszą się do oceny dowodów.

Nie zachodzi także naruszenie art. 217 kpc i 227 kpc „poprzez oddalenie wniosków dowodowych uznając, że opinia pozwanego oparta była na opinii psychologicznej z 2005r. Choć część wpisów pozwanego dotyczyła dalszego okresu i nawet nie znajdowało się w tej opinii”.

Skarżący nie wskazuje bowiem jaki wpływ na wynik sprawy miało zarzucane uchybienie a wykazanie tego wpływu jest koniecznym warunkiem skuteczności zarzutów dotyczących przepisów proceduralnych.

Wystarczające będzie zatem stwierdzenie, że brak jest podstaw do kwestionowania stanowiska Sądu Okręgowego, iż zawnioskowane przez powoda dowody byłyby nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzałyby jedynie do przedłużenia postępowania.

Odnosnie do zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału mającej polegać na przyjęciu, że zachowanie pozwanego nie było bezprawne a pozwany nie naruszył dóbr osobistych powoda należy wskazać, że jest to w istocie zarzut naruszenia prawa materialnego.

Niewykazane są twierdzenia apelacji odnoszące się do doręczenia powodowi niekompletnego jakoby odpisu notatki z rozmowy z psychologiem(k. 221- 22 lv).

Także w znajdującym się w aktach egzemplarzu tej notatki na stronie 2/2 znajduje się jedynie adnotacja wskazana w piśmie powoda o przeprowadzeniu rozmowy w dniu 30 grudnia 2016r.

Skoro zaś na stronie(...)nie ma mowy o tym, że rozmowę przeprowadziła O. W., to jest oczywiste, że powód otrzymał także stronę(...)tej notatki, na której wskazano nazwisko tej funkcjonariuszki (powód wskazuje bowiem w apelacji, że chodzi o opinię pani O. W.),

Wbrew twierdzeniom apelacji zasadnie uznał Sąd Okręgowy, że pozwany nie naruszył w sposób bezprawny dóbr osobistych powoda.

Powód nie ma legitymacji do tego, by domagać się od pozwanego przeproszenia go za pomówienie innej osoby o kradzieże z mieszkań. Obowiązkiem pozwanego było udzielenie odpowiedzi na wezwanie sądu rozpoznającego wniosek powoda o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Przedmiotowej opinii o powodzie udzielono w oparciu o dane znajdujące się w teczce osobopoznawczej skazanego, w której zgodnie z § 27 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobów prowadzenia oddziaływań penitencjarnych w zakładach karnych i aresztach śledczych dokumentuje się prowadzone oddziaływania penitencjarne oraz przechowuje się dokumenty dotyczące skazanego.

Powód ma prawny obowiązek gromadzenia tych informacji i udzielania na ich podstawie wyjaśnień upoważnionym organom państwowym.

To sam powód w rozmowie z psychologiem z Ośrodka (...) w Areszcie Śledczym w K. K. D. (k. 55-62) podał informacje, które znalazły się w przedmiotowej opinii.

W szczególności określił swego ojca jako zdegenerowanego alkoholika, przyznał, że powtarzał (...) klasę a w (...) zaczął wagarować a także że wychowywał się w środowisku wiejskim.

Zamieszczenie przez pozwanego w opinii wysłanej do Sądu Penitencjarnego informacji zamieszczonych w teczce osobopoznawczej skazanego nie może być uznane za działanie bezprawne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.

Na zasadzie art. 350 kpc sprostowano zawartą w zaskarżonym wyroku omyłkę w oznaczeniu strony powodowej bowiem powód zmienił dane personalne jeszcze przed ogłoszeniem tego orzeczenia.

Mikołaj Tomaszewski Mariola Głowacka Elżbieta Fijałkowska